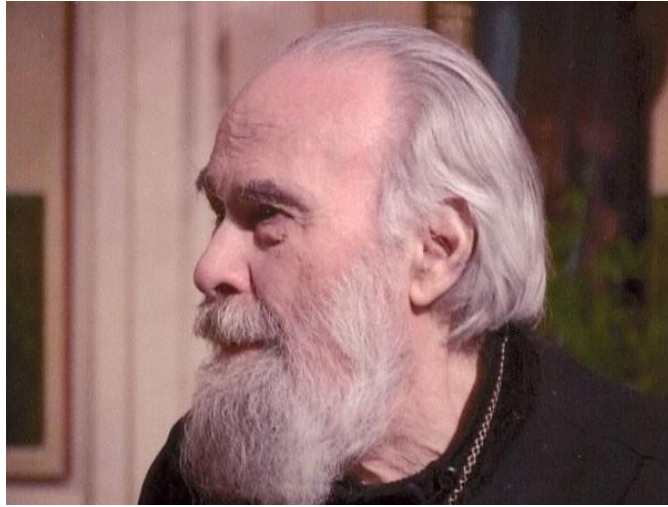

Obstacole în calea rugăciunii

Nici munca, nici tumultul, nici tentațiile nu împiedică rugăciunea; ceea ce împiedică rugăciunea este superficialitatea vieților noastre.

Nici munca, nici tumultul, nici tentațiile nu împiedică rugăciunea; ceea ce împiedică rugăciunea este superficialitatea vieților noastre. Nu putem să ne rugăm decât lăuntric, decât dacă suntem deschiși acestui element de profunzime.

Dacă viața noastră este o apă de ploaie, n-are cum să fie și o viață de rugăciune. Nici în facilitate nu există rugăciune. Atât timp cât viața este foarte ușoară și nu prezintă nicio problemă, nu ai de ce să cauți un sprijin. ***Rugăciunea încearcă să rezolve problemele vieții, ori ele nu există într-o viață comodă, așa că nu ai de ce să adresezi o rugăciune de cerere, nu ai pentru cine să mijlocești, nici măcar nu ai pentru ce să-I mulțumești lui Dumnezeu și nu ai nici măcar un punct comun cu El.***

Un alt obstacol în calea rugăciunii e reprezentat de faptul că astăzi, foarte mulți oameni, și creștinii, de asemenea, trăiesc într-o lume care seamănă cu o lume de lucruri. Chiar și aproapele nostru rămâne un lucru până nu descoperim în străfundurile ființei sale faptul că este chemat și el să veșnicească. Și dacă trăim într-o lume a lucrurilor, Îl vom căuta pe Dumnezeu tot printre lucruri...însă nu-L vom găsi.

Dumnezeu nu este printre toate obiectele care ne înconjoară, nu este nici măcar în aproapele nostru în maniera în care gândurile sau emoțiile sale coincid cu prezența sa în spațiu: El este de găsit într-o adâncime metafizică și duhovnicească.

Sunt două lucruri care sunt absolut necesare, fără de care nicio relație cu Dumnezeu nu este posibilă și care sunt distruse într-un număr frapant de cazuri de pervertirea și secularizarea a două noțiuni: aceea *de iubire* și aceea *de frumusețe*. Sunt două noțiuni profanate.

O persoană care n-a învățat să recunoască frumosul și nu știe ce e iubirea, iubirea vie, plină de tandrețe și de naturalețe, nu are nicio șansă să ajungă la o iubire supra-naturală.

Noi trebuie să devenim mai întâi oameni...și apoi sfinți.

Să ne întrebăm: Cum ne regenerăm fiecare dintre noi? Ce facem noi pentru asta? Dacă avem un aparat cu acumulator pentru încălzit camera, știm exact ce trebuie să facem: înmagazinăm electricitate în timpul zilei pentru ca el să dea căldură seara. Noi cum facem?

(IPS Mitropolit Antonie Bloom, 13 nov. 1968, într-o capelă studențească din Louvain-la-Neuve, Belgia)